

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ του ΠΣΟ για την 3^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ: Εναλλακτικές διατυπώσεις

Από τη μεριά των σ. του ΣΕΚ έχουν κατατεθεί οι παρακάτω τροπολογίες:

1. Κεφάλαιο Β, σημείο 23, που αναφέρεται στην εκτίμηση για το κίνημα, να αντικατασταθεί το κομμάτι από την τρίτη μέχρι την προτελευταία παράγραφο από το εξής:

Η παραπάνω εικόνα των οικονομικών και πολιτικών μαχών που έδωσε η εργατική τάξη και η νεολαία διέψευσε στην πράξη τις απόψεις που μιλούσαν για “κάμψη” του κινήματος μετά το 2012 και στροφή του κόσμου στην αναζήτηση “πολιτικών λύσεων”. Απόψεις που συστηματικά καλλιεργούσε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ για να δικαιολογεί υποχωρήσεις, συμβιβασμούς και συνεργασίες με την αστική τάξη και να καλλιεργεί κλίμα εκλογικής αναμονής. Αλλά και η ηγεσία του ΠΑΜΕ που με αντίστοιχα επιχειρήματα κατέληγε να προσαρμόζεται σε σχεταριστική αναδίπλωση και μινιμάρισμα των στόχων πάλης.

Οι εξαιρετικοί αγώνες των πέντε τελευταίων χρόνων γκρέμισαν διαδοχικά τέσσερις κυβερνήσεις, ανέβασαν την αυτοπεποίθηση και τις προσδοκίες της εργατικής τάξης και δημιούργησαν ένα μαζικό ρεύμα προς τα αριστερά που εκφράστηκε και εκλογικά με την νίκη του ΣΥΡΙΖΑ τον Γενάρη του 2015. Αυτή η δυναμική δεν εξαντλήθηκε με τις εκλογές, οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν σε μια σειρά χώρους παρά τα καλέσματα των κυβερνητικών συνδικαλιστών για «αυτοσυγκράτηση», ή ακόμα χειρότερα τις επιθέσεις στους απεργούς ότι παίζουν το παιχνίδι της «αριστερής παρένθεσης» κατ’ εντολή των Σαμαροβενιζέλων. Μέσα στον κόσμο δεν επικράτησε ένα κλίμα «ανάθεσης» και αναμονής για τις κυβερνητικές «λύσεις», αλλά αντίθετα ένα κλίμα οργής ενάντια στους εκβιασμούς της κυρίαρχης τάξης και των δανειστών και ενάντια στους απαράδεκτους και συνεχείς συμβιβασμούς της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Έτσι φτάσαμε στο σαρωτικό 62% του ΟΧΙ στο Δημοψήφισμα του Ιούλη, μια τεράστια νίκη ενάντια στην κυρίαρχη τάξη και τους μηχανισμούς της!

Η οδυνηρή επιβολή του μνημονίου το καλοκαίρι οδήγησε σε ακόμα μεγαλύτερη κρίση τον ΣΥΡΙΖΑ, με μαζικές αποχωρήσεις προς τα αριστερά, τη συγκρότηση της ΛΑΕ, την ενίσχυση συνολικά της πέρα από τον ΣΥΡΙΖΑ αριστεράς στις εκλογές του Σεπτεμβρη. Δύο μόλις μήνες μετά τις εκλογές, οι δύο μαζικές πανεργατικές απεργίες, οι απεργίες στα καράβια και τα λιμάνια, τα νοσοκομεία και τους δήμους, οι συντονισμοί από τα κάτω σε πολλούς χώρους, αλλά και το μαζικό κύμα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες, επιβεβαιώνουν ότι η εργατική τάξη δεν είναι «αδιοκτησία» κανενός. Ο συνδυασμός των οικονομικών και πολιτικών μαχών καθορίζει ότι η κίνηση και η αναζήτηση του κόσμου στρέφεται προς τα αριστερά και όχι προς τα δεξιά. Όσοι βιάστηκαν να ξαναγυρίσουν σε θεωρίες για την «αδυναμία» του

κινήματος να παλέψει, για ιστορική ήττα ή για σταθεροποίηση του συστήματος, διαψεύδονται.

2. Κεφάλαιο Β, σημείο 25 να φύγει η πρώτη παράγραφος (που αναφέρεται στη δημιουργία αντικειμενικά αρνητικού πολιτικού συσχετισμού δύναμης μετά τις εκλογές).

3. Κεφάλαιο Β, σημείο 28, που αναφέρεται στον χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ, να αντικατασταθεί με το εξής:

Ο ΣΥΡΙΖΑ ως πολιτική δύναμη «έχει διαβεί τον Ρουβίκωνα» και έχει ενταχθεί ανοιχτά στο μνημονιακό στρατόπεδο. Η πολιτική αυτή πορεία γεννάει το ερώτημα σε χιλιάδες αγωνιστές γιατί ακολούθησε αυτόν τον δρόμο.

Αφετηρία της απάντησης είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς, ένα κόμμα «αστικό – εργατικό», σύμφωνα με τον κλασσικό ορισμό που έδινε ο Λένιν για τα κόμματα της Β' Διεθνούς για να περιγράψει την αντίφαση ανάμεσα σε μια αστική ηγεσία και πολιτική που επιδιώκει τη διαχείριση και όχι την ανατροπή του καπιταλισμού και μια βάση εργατική που κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Προτεραιότητα για τους ρεφορμιστές ήταν και είναι πάντα η κατάχτηση της κυβέρνησης και η προσπάθεια υλοποίησης των όποιων αλλαγών και μεταρρυθμίσεων από τα πάνω. Κόμματα της αριστεράς που θέλησαν να διαχειριστούν τον καπιταλισμό μέσα από τον κοινοβουλευτικό δρόμο κατέληξαν γρήγορα να απαντούν στους εκβιασμούς και τις πιέσεις των καπιταλιστών με προσαρμογή και συμβιβασμό μαζί τους κόντρα στα συμφέροντα και τις ελπίδες της εργατικής τάξης. Από τον Μπερνστάϊν και τον Κάουτσκι μέχρι τις κυβερνήσεις των «λαϊκών μετώπων» τη δεκαετία του '30, και από την Χιλή του Αλιέντε μέχρι την Κομμουνιστική Επανάσταση στην Ιταλία. Γιατί όσο καλές προθέσεις κι αν έχει η Αριστερά, με την καπιταλιστική κυριαρχία στην οικονομία και το κράτος ανέπαφο, μια πλειοψηφία στη Βουλή δεν αρκεί για να γίνουν πράξη οι διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αποτελεί εξαίρεση, αντίθετα ακολουθεί πιστά αυτή την χρεοκοπημένη στρατηγική.

4. Κεφάλαιο Γ, σημείο 45 (Δ, 7^ο μπούλετ) να φύγει η αναφορά στη Συντακτική Συνέλευση

5. Κεφάλαιο Γ να φύγει όλο το σημείο 46

6. Το υποκεφάλαιο Γ4 που αναφέρεται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τη μετωπική της πολιτική να αντικατασταθεί όλο το υποκεφάλαιο (σημεία 73-79) με το εξής:

Γ4. ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

73. Επιδιώκουμε την κοινή δράση μέσα στο κίνημα όμως ταυτόχρονα υπερσπιζόμαστε την **πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία** της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. Παλεύουμε μαζί με τον κόσμο

του ΚΚΕ, της ΛΑΕ, τον κόσμο που διαφοροποιείται από την κυβερνητική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν υποβαθμίζουμε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα «αντιμνημονιακό», «αντινεοφιλελεύθερο», «αντιΕΕ» μέτωπο, **αντίθετα υπερασπίζουμε και ενισχύουμε τη φυσιογνωμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς.**

74. Η ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν είναι «εσωτερικό της ζήτημα». Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδωσε την μάχη με την μνημονιακή λαίλαπα. Αντιστάθηκε στην άνοδο του ρεφορμισμού του ΣΥΡΙΖΑ αντιπαλεύοντας την πολιτική του και πηγαίνοντας κόντρα στο ρεύμα σε δύσκολες περιόδους, όπως στις εκλογές του Ιούνη του 2012. **Η ενίσχυσή της αποτελεί ενίσχυση του αγωνιστικού και μαχόμενου κομματιού του κινήματος, της γραμμής της ανατροπής, της αντικαπιταλιστικής προοπτικής.** Είναι ενίσχυση του προγράμματος της ρήξης. Αποτελεί ενίσχυση **συνολικά των μαχόμενων δυνάμεων και βήμα στην ενότητά τους σε ανατρεπτική κατεύθυνση.**

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συγκροτήθηκε μέσα στη φωτιά της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 καταφέροντας να ενώσει σε ένα **κοινό αντικαπιταλιστικό μέτωπο** οργανώσεις και αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς που από την περίοδο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου μέχρι σήμερα επιμένουν στον δρόμο της ανατροπής του καπιταλισμού. **Ένα μέτωπο που αναδείχθηκε σε ένα διακριτό τρίτο πόλο μέσα στην αριστερά,** που στηρίζει όλους τους αγώνες, που με τις ιδέες και το πρόγραμμά του **έχει συμβάλει αποφασιστικά στο πολιτικό προχώρημα και τη ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος και της Αριστεράς,** διευρύνοντας τους ορίζοντες τους με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. **Σήμερα ο ρόλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αναβαθμίζεται. Το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αποτελεί ελπίδα** για χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες που θέλουν να παλέψουν ενάντια στις επιθέσεις της άρχουσας τάξης και αναζητούν εναλλακτική πέρα από τα όρια της ρεφορμιστικής διαχείρισης.

Σήμερα είναι αναγκαίο ένα άλμα στην ανάπτυξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενίσχυση και διεύρυνσή της με νέες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, με δυνάμεις που προέρχονται από ρήξεις με τα κόμματα του ρεφορμισμού, από πρωτοπόρους αγωνιστές των κινημάτων. Επιδιώκουμε ένα θαρραλέο **άνοιγμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε όλον αυτόν τον κόσμο, την ένταξη στις γραμμές της νέων δυνάμεων,** πρώτα από όλα ανάμεσα στις μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της νεολαίας, πράγμα που προϋποθέτει την διαρκή συναγωνιστική στάση, την συμμετοχή, στήριξη και οργάνωση των αγώνων, την αυτοτελή πολιτική της παρουσία σε αυτούς. Για να μπορέσει να το πετύχει αυτό χρειάζεται **να αντισταθεί στην πίεση να προσαρμοστεί η ίδια προς τα δεξιά αλλά και την πίεση να αναπαράγει μια σχεταριστική αντιμετώπιση σαν αυτή της ηγεσίας του ΚΚΕ.**

Επιδιώκουμε να ξεπεράσουμε υπαρκτές αδυναμίες και προβλήματα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιμένοντας στην ενοποίηση στην συγκρότησή της ώστε να ξεπερνιέται η πολυγλωσσία, οι διαφορετικές πρακτικές και ιεραρχήσεις,

επιμένοντας στην ενίσχυση του εργατικού - λαϊκού της χαρακτήρα, στην ενίσχυση της δημοκρατικής συγκρότησης και λειτουργίας της.

75. Παράλληλα επιδιώκουμε **τον κοινό βηματισμό και την συσπείρωση των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ, ανατρεπτικών δυνάμεων** στη βάση της απόφασης της 2^{ης} Συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που ανέφερε ότι «Επιδίωξή της είναι η συσπείρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων για τη δημιουργία ενός **μαζικού πόλου – πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής, με την ηγεμονία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος**».

Σήμερα αντικειμενικά υπάρχει **μεγαλύτερη δυνατότητα** για την οικοδόμηση αυτού του μετώπου που **στο κέντρο του βρίσκεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, καθώς ιδιαίτερα την τελευταία περίοδο αναπτύσσεται ένα **σημαντικό εύρος δυνάμεων και αγωνιστών** που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο υιοθετούν ή στρέφονται προς βασικές πλευρές του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Η ίδια η εμπειρία της «διακυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ και η κατάληξή της, απέδειξε ότι, σε αυτές τις συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, δεν υπάρχει δυνατότητα για «φιλολαϊκές λύσεις» εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ. Είναι σημαντικό ότι το συμπέρασμα αυτό δεν ακούγεται απλώς από ένα τμήμα της αριστεράς, αλλά αφορά μεγάλο τμήμα των πληττόμενων στρωμάτων, κι αυτό αποτυπώθηκε σε μεγάλο βαθμό και στο 62% του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Η ίδια εμπειρία ανέδειξε, με οδυνηρό τρόπο, την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με τον καπιταλιστικό μονόδρομο, τα όρια του «κοινοβουλευτικού δρόμου», την αυταπάτη του «κυβερνητισμού». Υπάρχουν περισσότερες δυνάμεις, οργανωμένες ή αγωνιστές, που έχουν αποδεσμευτεί από τον ρεφορμισμό του ΣΥΡΙΖΑ και σε ένα βαθμό από το ΚΚΕ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει το επόμενο διάστημα να βρεθεί σε κοινό βηματισμό με όλο αυτό το δυναμικό, στην κατεύθυνση της κοινής δράσης και της οικοδόμησης του αγωνιστικού μετώπου, των βημάτων οικοδόμησης και ενίσχυσης του μετώπου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

76. Σ' αυτή την προσπάθεια **δεν πρέπει να επαναλάβουμε κρίσιμα λάθη που έκανε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το προηγούμενο διάστημα στα πλαίσια της «μετωπικής συμπίεσης»** με άλλες δυνάμεις. Αντί να ξεκινήσει και να δοκιμαστεί αυτή η διαδικασία μέσα σε κινηματικές πρωτοβουλίες και από τα κάτω, **περιορίστηκε σε έναν διάλογο αντιπροσωπειών κορυφής και κοπτοραπτικής πλαισίων. Επιπλέον εμφανίστηκαν ουσιαστικές πολιτικές διαφορές** με απόψεις που προσπαθούσαν να αμβλυνθεί ο αντικαπιταλιστικός χαρακτήρας του προγράμματος και ο στόχος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, να διαχυθεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα ευρύτερο «αριστερό ριζοσπαστικό» μέτωπο, να αντικατασταθεί ο πρωταγωνιστικός

ρόλος του οργανωμένου εργατικού κινήματος σαν υποκείμενο επαναστατικής αλλαγής από ένα «κοινωνικοπολιτικό μέτωπο» που θα διεκδικήσει και την κυβερνητική εξουσία.

Η επιμονή στην αναζήτηση «συμπορεύσεων», παρά τα παραπάνω εμφανή προβλήματα, ήταν **μια επιλογή που κόστισε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην πράξη**, καθώς σπατάλησε πολύτιμο χρόνο και δυνάμεις από την αναγκαία εξωστρέφεια και αυτοτελή παρέμβαση της τα τελευταία δυόμισια χρόνια. Επιπλέον, **αντί να ενισχύσει το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς κερδίζοντας στις γραμμές της περισσότερους αγωνιστές στο τέλος το αποδυνάμωσε**, με την αποχώρηση δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς την ΛΑΕ.

Τα ρήγματα από τον ρεφορμισμό δεν προκύπτουν περιμένοντας τις ζυμώσεις στο εσωτερικό του, ούτε μέσα από αναζήτηση κοπτοραπτικής πλαισίων, αλλά μέσα από ενωτικές πρωτοβουλίες διαλόγου και κοινής δράσης. Κάθε μέτωπο και πολύ περισσότερο το αντικαπιταλιστικό μέτωπο δεν χτίζεται στα «χαρτιά». Μπορεί να οικοδομηθεί σε στέρεη βάση όταν υπάρχει παράλληλα και κοινή δράση στο κίνημα, αποφασιστικός αγώνας για την ανατροπή της επίθεσης, γιατί μόνο μέσα από το κριτήριο της πράξης, μέσα από την ίδια του την πάλη πείθεται ο αγωνιζόμενος λαός για την ανεπάρκεια της ρεφορμιστικής γραμμής και ριζοσπαστικοποιείται.

Η αντικαπιταλιστική ανατροπή δεν είναι ιδεολόγημα, είναι η εργατική εναλλακτική στην περίοδο της πιο βαθιάς κρίσης του συστήματος. **Ο αντικαπιταλισμός δεν είναι «βερμπαλισμός», ούτε «στενεύει» την απεύθυνση, αντίθετα διευρύνει το ακροατήριο της αριστεράς που θέλει να προχωρήσει πέρα από τα αδιέξοδα της ρεφορμιστικής διαχείρισης.** Όχι μόνο δεν πρέπει να εγκαταλειφτεί, αλλά αντίθετα να ριζώσει περισσότερο στο εργατικό κίνημα.

77. Το ξεκαθάρισμα για το **τι είδους μέτωπο χρειαζόμαστε και πώς το οικοδομούμε** είναι απαραίτητο. Οι παραδοσιακές ηγεσίες της αριστεράς αλλά και κομμάτια που έρχονται σε μια ημιτελή ρήξη με το ρεφορμισμό, όπως η ΛΑΕ, συχνά συγχέουν το «Ενιαίο Μέτωπο» που εισήγαγε σαν όρο και πραχτική η Τρίτη Διεθνής στα πρώτα επαναστατικά χρόνια της, με τα «Λαϊκά Μέτωπα» της δεκαετίας του '30, όταν τα κομμουνιστικά κόμματα ακολουθώντας τις λαθεμένες εντολές της Μόσχας χαράμιζαν την δυναμική των εργατικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων σε μια σειρά χώρες αναζητώντας πολιτικές συμμαχίες με στόχο το σχηματισμό κοινών κυβερνήσεων με σοσιαλδημοκράτες και «προοδευτικά», «αντιφασιστικά» κλπ κομμάτια της αστικής τάξης.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να επιμένει στη λογική του ενιαίου μετώπου. Ξεκαθαρίζοντας ότι **η άλλη όψη της κοινής δράσης μέσα στους αγώνες και το κίνημα, δεν είναι η διαρκής αναζήτηση κάποιων πολιτικών συμμαχιών και συμφωνιών πολιτικών προγραμμάτων ανάμεσα στην αντικαπιταλιστική αριστερά και άλλα ρεύματα, αλλά η προσπάθεια να**

κερδίσουμε τα ρήγματα του ρεφορμισμού στην κατεύθυνση και την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

78. Επιδιώκουμε και στην νέα περίοδο που ανοίγει τον κοινό βηματισμό με τα πολύμορφα ρεύματα του αντικαπιταλιστικού, αντιιμπεριαλιστικού, αντιΕΕ αγώνα και τις δυνάμεις της ανατροπής, στην **βάση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, με ηγεμονία των επαναστατικών και κομμουνιστικών αντιλήψεων, με στόχο την ενίσχυση του μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς.**

Ένα μέτωπο αντικαπιταλιστικό, με την έννοια ότι το πρόγραμμά του, η προοπτική του και η πρακτική του στρέφονται ενάντια ενάντια στην αστική τάξη και το κράτος της, ενάντια στους βασικούς νόμους του συστήματος και τις αντιλήψεις που οδηγούν στην «φιλολαϊκή», κεϋνσιανή διαχείριση του καπιταλισμού. **Ένα μέτωπο άμεσης αποδέσμευσης από την ΕΕ του πολέμου, του ρατσισμού και των μνημονίων.** Ένα ισχυρό μέτωπο στο οποίο μπορούν να ενώνονται όλα τα «ρυακία» των κινημάτων και των αγωνιστών που παλεύουν, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, τον ρατσισμό και τους φασίστες, για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών κλπ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συνεχίσει και θα αναβαθμίσει τις πρωτοβουλίες για την **πολιτική συνεργασία όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ αριστεράς και των πολύμορφων δυνάμεων που έρχονται σε ρήξη με τον ρεφορμισμό.** Θα επιδιώξει να αναπτύξει μορφές **μόνιμης κοινής δράσης με όλο αυτό το δυναμικό** και ένα ευρύτερο **συστηματικό διάλογο**, στην πορεία για τη 3^η Συνδιάσκεψη αλλά και στη συνέχεια, για τα μεγάλα ζητήματα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου που απαιτεί η εποχή μας.

7. Να αφαιρεθεί ολόκληρο το υποκεφάλαιο Γ3.1 από τις Θέσεις καθώς δεν παρουσιάστηκε και δεν συζητήθηκε ούτε στο ΠΣΟ στις 20/12, ούτε στην ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το επόμενο Πανελλαδικό Συντονιστικό στις 17/1 οφείλει να το συζητήσει μαζί με τις θέσεις για το Οργανωτικό.

.....
Από τη μεριά των σ. της Πρωτοβουλίας για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική προτείνεται το ακόλουθο τμήμα, σε συνολική αντικατάσταση του κεφαλαίου Γ4, τόσο στην αρχική εκδοχή του κειμένου Θέσεων, όσο και στην τροποποιημένη εκδοχή των συντρόφων του ΣΕΚ.

***Γ4. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ, Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ-ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΤΑΡΣΥΑ
ΜΑΖΙΚΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ, ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ***

1. Η μετωπική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να σχετίζεται άμεσα με τους πολιτικούς στόχους που αναγνωρίζουμε ως αναγκαιότητα και δυνατότητα στην εποχή μας, αλλά και με τις δικές της κατακτημένες εμπειρίες στα χρόνια της λειτουργίας της.

Οι αντικειμενικές συνθήκες της σημερινής περιόδου, αποτέλεσμα της δομικής κρίσης των καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων τόσο σε οικονομικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο, θέτουν στην ημερήσια διάταξη περισσότερο από ποτέ την αναγκαιότητα μιας συνολικής ρήξης με τον καπιταλισμό και τη διάλυση του κράτους και των μηχανισμών του. Την ίδια στιγμή, η εμπειρία των αγώνων δείχνει σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της αγωνιστικής πρωτοπορίας τη δυνατότητα και επικαιρότητα αυτής της ρήξης.

Ως αναγκαίος όρος για τη νίκη σε αυτή τη μάχη προβάλλει η ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς μέσα στο εργατικό κίνημα, με βασικό στόχο την όξυνση της ταξικής πάλης και την κατά μέτωπο αντιπαράθεση με την παθητικότητα, τον ρεφορμισμό και τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες. Επομένως προβάλλει σαν αναγκαιότητα η οικοδόμηση ενός (μετώπου -πόλου) αντικαπιταλιστικού, που θα υπερασπίζεται και θα υπηρετεί την επαναστατική ρήξη, μακριά από τις παγίδες της εθνικής, και άρα αταξικής, συστράτευσης και της κοινωνικά αόριστης, και άρα προβληματικής, “παραγωγικής ανασυγκρότησης”.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει πολύτιμες εμπειρίες και σημαντικές κατακτήσεις, καθώς κατάφερε, παρά τις σημαντικές ανεπάρκειες, να είναι η βασική αναγνωρίσιμη πολιτική έκφραση ενός μειοψηφικού, αλλά υπαρκτού και πολύτιμου κοινωνικού αγωνιστικού ρεύματος. Αυτή είναι η βάση στην οποία η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα επιδιώξει να αναβαθμιστεί πολιτικά και οργανωτικά στην επόμενη περίοδο. Η συνέχεια της ύπαρξης και η ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας μέσα στο εργατικό και στα κοινωνικά κινήματα είναι ο τρόπος με τον οποίο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα είναι πραγματικά μια χρήσιμη δύναμη, μοχλός για την ανάπτυξη και εμφάθυνση της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής ταξικής συνείδησης στους αγώνες που πρόκειται άμεσα να ξεσπάσουν ξανά.

2. Ο πολιτικός προσανατολισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι το ζωντανό εργατικό και λαϊκό κίνημα, ο χώρος όπου οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα ζουν, εργάζονται και αγωνίζονται. Για να παίξει τον παραπάνω αναγκαίο ρόλο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να επενδύσει όλες τις δυνάμεις της στη συγκρότηση ενός αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής μέσα από τη δράση σε όλα τα μέτωπα πάλης (εργατικό κίνημα, αντιιμπεριαλισμός, διεθνιστική αλληλεγγύη, αντιφασισμός, αγώνας ενάντια στην κρατική καταστολή, φεμινισμός, ΛΟΑΤΚΙ+). Την ίδια στιγμή, θα επενδύσει στρατηγικά στην αυτοοργάνωση των εργαζομένων, στην οικοδόμηση εργατικών και λαϊκών συνελεύσεων, οργάνων δηλαδή αυτοδιεύθυνσης που είναι ο μόνος δρόμος για την άμεση αντιπαράθεση με την καπιταλιστική εξουσία και το αστικό

κράτος, και αποτελούν στρατηγική αντιπαράθεση της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς με τον ρεφορμισμό.

Ο σαφής αντικαπιταλιστικός και επαναστατικός χαρακτήρας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν αποτελεί περιχαράκωση και απομόνωση. Αντιθέτως αποτελεί μια ειλικρινή και συντροφική πολιτική πρόταση προς το δυναμικό των αγωνιστών που πείθεται για την ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα και αποδεσμεύεται από τον ρεφορμισμό και τις διαχειριστικές αυταπάτες. Αλλά και συνολικά αποτελεί μάχημη πολιτική τοποθέτηση για το κίνημα, που τοποθετεί τον αντικαπιταλιστικό πόλο ακριβώς στο κέντρο των εξελίξεων και των κινηματικών διεργασιών. Η καπιταλιστική κρίση απαιτεί αντικαπιταλιστικές απαντήσεις. Η πολιτική πρόταση λοιπόν του μετώπου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ λογοδοτεί ακριβώς στον στόχο της ανάπτυξης αυτής της συνείδησης μέσα στο κίνημα της τάξης και όχι σε οποιονδήποτε άλλο.

3. Υπό αυτή την έννοια αντιμετωπίζεται και η προσέγγιση με νέα ρεύματα που ανακύπτουν από τις νέες γενιές αγωνιστών, την κινηματική πρωτοπορία αλλά και διάφορες ρήξεις του ρεφορμισμού. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σαφώς έχει τα μάτια της στραμμένα σε όλες τις εξελίξεις που έχουν να κάνουν με το κίνημα της εργατικής τάξης. Προσεγγίζει αυτά τα ρεύματα, εξηγώντας πάντα ότι η ανατροπή είναι και ευκατρία, αλλά και μια πραγματική δυνατότητα. Ενδιαφέρεται για τις ρήξεις με τον ρεφορμισμό, από τις οποίες πιθανόν να προκύψει νέο αντικαπιταλιστικό δυναμικό, ωστόσο δεν μπορεί να προτείνει πολιτική συνεργασία με αυτούς τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες «σε οποιοδήποτε πλαίσιο». Αντίθετα, επιδιώκει να εξηγήσει και να πείσει για την επικαιρότητα της επαναστατικής στρατηγικής και του αντικαπιταλισμού. Επιδιώκει τη μετατόπισή τους και την αποδέσμευση από τις ρεφορμιστικές και γραφειοκρατικές ηγεσίες που περιορίζουν την αποστοίχιση από τον ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΚΕ σε νέα διαχειριστικά σχέδια. Εξάλλου, η ίδια η εμπειρία των τελευταίων ετών ανέδειξε, με οδυνηρό τρόπο, την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με τον καπιταλιστικό σύστημα, τα όρια του «κοινοβουλευτικού δρόμου» και τις αυταπάτες των διαχειριστικών κυβερνητικών λύσεων.

Πάνω απ' όλα, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αντιλαμβάνεται την πολιτική προσέγγιση ως συνδυασμό τόσο των γεγονότων που συμβαίνουν καθημερινά μέσα στους αγώνες και στα κινήματα, όπου δοκιμάζονται σε πραγματικό χώρο και χρόνο οι πολιτικές γραμμές, όσο και της ουσιαστικής θεωρητικής πολιτικής συζήτησης. Οι μετατοπίσεις δεν είναι δυνατόν να περιορίζονται στο επίπεδο της θεωρίας, με τον διάλογο μεταξύ αντιπροσώπων και ηγεσιών, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η πραγματική κίνηση της εργατικής τάξης, αλλά σε σχέση με την πράξη, αφού το πρώτο συνδέεται διαλεκτικά με το δεύτερο και μόνο με τον τρόπο αυτό μπορεί να ξεχωρίσει η ήρα των διαχειριστικών ρεφορμιστικών πολιτικών της ήττας από το σιτάρι των γόνιμων και νικηφόρων επαναστατικών στοχεύσεων.

Επαναλαμβάνουμε λοιπόν, ότι για να μπορέσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να μετασηματίσει τα νέα ρεύματα αμφισβήτησης σε ένα αντικαπιταλιστικό συνειδητό ρεύμα, θα πρέπει να επενδύσει στη μαζικοποίηση, ισχυροποίηση και πολιτική αναβάθμιση ενός αντικαπιταλιστικού πόλου με σαφή επαναστατικά προγραμματικά στοιχεία. Η τόσο αναγκαία κινηματική συνεργασία με ρεύματα του ρεφορμισμού ή ταλαντευόμενα είναι πιο ελκρινής, τίμια και αποτελεσματική όταν οι προθέσεις του καθενός είναι σαφείς εξ αρχής. Αυτή είναι άλλωστε και η ουσία του Ενιαίου Μετώπου, το οποίο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αναγνωρίζει σαν ιστορική-πολιτική παρακαταθήκη. Με αυτή την έννοια, επιβεβαιώνουμε ότι δεν υπάρχει περιθώριο πολιτικής, προγραμματικής ή εκλογικής συνεργασίας με δυνάμεις όπως η ΛαΕ και οι πέριξ αυτής οργανώσεις ή το ΚΚΕ.

4. Η εμπειρία του τελευταίου έτους με την συμπόρευση με τη ΜΑΡΣ, μας οδηγεί σε ορισμένα ασφαλή συμπεράσματα. Επιβεβαιώνεται η εκτίμηση ότι μια τέτοια πολιτική συνεργασία δεν θα έφερνε ούτε πολιτικά, ούτε κινηματικά οφέλη. Αυτό που φάνηκε καθαρά είναι ότι το σχέδιο για προγραμματικές παραχωρήσεις και εκπτώσεις στη φυσιογνωμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ («η υπέρβαση του αντικαπιταλισμού») με σκοπό μια μόνιμη πολιτική συνεργασία, μια μόνιμη συμπόρευση ή ένα πολιτικό και προγραμματικό μέτωπο με δυνάμεις οι οποίες δεν συμμερίζονται θεμελιώδεις πτυχές του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος, όχι μόνο δεν είναι δυνατό, αλλά είναι και απευκταίο. Η συμπόρευση δείχνει ότι τέτοια σχέδια είναι εύκολο να ακυρωθούν πολιτικά. Αυτό αποδείχτηκε από το πόσο εύκολα διαλύθηκε και από την μετατόπιση συγκεκριμένων οργανώσεων (των πιο θερμών και συνεπών υποστηρικτών της συμπόρευσης) της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς το διαχειριστικό σχέδιο της ΛαΕ, χωρίς να υπάρχουν αντίστροφες μετατοπίσεις. Η επιβεβαίωση και η εμβάθυνση λοιπόν, εκ μέρους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, του αντικαπιταλιστικού σχεδίου και η απόρριψη της προγραμματικής χαλάρωσης ή της συγχώνευσης σε ένα πολιτικό μέτωπο που θα συνενώνει «ευρύτερες» δυνάμεις, είναι αναγκαίος όρος όχι μόνο για την πολιτική της επιβίωση, αλλά και για να μπορέσει να διαδραματίσει τον ρόλο που της αναλογεί και που ήδη περιγράφηκε.
5. Αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρωταγωνιστήσει στο κίνημα εναντίον της καπιταλιστικής επίθεσης, μπορεί να γίνει ο πόλος που θα προσελκύει αγωνιζόμενα τμήματα, τόσο από τη δεξαμενή των προηγουμένως ανοργάνωτων τμημάτων της εργατικής τάξης και της νεολαίας, όσο και από τη δεξαμενή των μέχρι πρότινος υποστηρικτών του ρεφορμισμού, σπάζοντας τους δεσμούς τους με τις ηγεσίες του ΣΥΡΙΖΑ, της ΛαΕ και του ΚΚΕ. Αν αναλωθεί σε διαβουλεύσεις κορυφής με “προσωπικότητες” ή σε μονοθεματικές πρωτοβουλίες “ειδικών”, σαν αυτές που δεν έλειψαν τα τελευταία χρόνια, και απορροφήθηκαν κατά κανόνα από το ΣΥΡΙΖΑ θα μετακινηθεί η ίδια προς τα δεξιά και δεν θα προσελκύει κανέναν.

Χρειάζεται πρώτον να αναζητηθούν οι συγκεκριμένες αιχμές και διεκδικήσεις που μπορούν να κινητοποιήσουν άμεσα τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες σήμερα. Χρειάζονται ριζοσπαστικά και αντικαπιταλιστικά, αλλά όχι αφηρημένα,

συνθήματα, όπως και συγκεκριμένοι τρόποι να παλέψουμε για αυτά. Αρχίζοντας από τα άμεσα αιτήματα: πλήρης απασχόληση και κατάργηση των ελαστικών μορφών, μείωση των ωρών εργασίας για την αντιμετώπιση της ανεργίας με παράλληλες αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, ΣΣΕ, ασφάλεια στους χώρους εργασίας, ίσα δικαιώματα για άντρες και γυναίκες, ντόπιους και μετανάστες εργαζόμενους.

Στο συνδικαλιστικό επίπεδο το ζητούμενο είναι η ενότητα της εργατικής τάξης στην πράξη. Χρειάζεται να οικοδομηθούν σωματεία όπου δεν υπάρχουν και να συγκροτηθούν αντικαπιταλιστικά σχήματα σε κάθε χώρο. Να στηριχθούν αποφασιστικά όλες οι νέες εμπειρίες οργάνωσης στον ιδιωτικό τομέα, στους ελαστικά απασχολούμενους, στα voucher, στα πεντάμηνα, στους στρατευμένους.

Χρειάζεται να στηριχθεί με όλες μας τις δυνάμεις κάθε μορφή αυτοοργάνωσης, οργάνωσης ανεξάρτητης προς το κράτος και το κεφάλαιο: λαϊκές συνελεύσεις, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, επιτροπές αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και άλλες εμπειρίες τέτοιας οργάνωσης έχουν ήδη υπάρξει.

Για να οικοδομηθεί, να μαζικοποιηθεί, να αντεπιτεθεί και να νικήσει το κίνημα των εργαζομένων, των ανέργων και της νεολαίας είναι απαραίτητη η ενίσχυση και η προγραμματική εμβάθυνση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μιας αντικαπιταλιστικής δύναμης που θα είναι χρήσιμο εργαλείο για τους αγώνες του σήμερα και, ταυτόχρονα, πυξίδα για το κοινωνικό πρόταγμα της χειραφέτησης, της εργατικής εξουσίας και του κομμουνισμού.